

Čís. 8058.

Úmluva mezi republikou Československou a královstvím Italským o vykonatelnosti rozsudků ve věcech občanských a obchodních čís. 127 sb. z. a n. na rok 1926.

S hlediska čl. 1 čís. 1 úmluvy nestačí, že nevyplývá ani z exekučního titulu ani z předmětu sporu, že soudní úřady italské nebyly ve věci příslušny, nýbrž jest vymáhající straně prokázati, že byly příslušny k projednání věci podle zdejší jurisdikční normy. Příslušnost cizího soudu musí vyplývati z předložených spisů.

(Rozh. ze dne 19. května 1928, R I 347/28.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozsudku apelačního soudního dvoru v Miláně. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Návrh na povolení exekuce i napadené usnesení dlužno posuzovati pouze podle okolností a předpokladů, jež tu byly a prvému soudu sloužily za základ pro posouzení a vyřízení exekučního návrhu. Rekurentka vytýká prvému soudu především, že neprovedl před vyřízením exekučního návrhu řízení delibачní ve smyslu čl. 2 dohody mezi republikou Československou a královstvím Italským, ze dne 6. dubna 1922 vyhlášené ve sb. z. a n. čís. 127 z r. 1926, nebo jiné řízení za účelem zkoumání, zda tu jsou předpoklady pro povolení exekuce uvedené v čl. 1 oné úmluvy. Hledíc k tomu, že zákonodárství republiky Československé řízení delibачní vůbec nezná a čl. 5 cit. úmluvy v odst. 1 stanoví, že podle předpisů uvedených v předchozích člancích jest se zachovati, pokud jich lze použiti, dlužno souhlasiti s názorem prvního soudu, že předpisu o delibачním řízení v souzeném případě užití nelze. Výtka, že měl první soud zkoumati, zda soud, který vydal exekuční titul, byl podle předpisů tuzemských příslušným, není potud opodstatněna, že z exekučního titulu nevyplývá, že se jednalo o zvláštní příslušnost založenou podle sídla advokáta žalovanou stranou zvoleného, jí zákon republiky Československé nezná. Ostatně podle cit. čl. 1 oné úmluvy jest podmínkou, pod kterou rozhodnutí soudních úřadů jedné ze smluvních stran má účinek na území druhé smluvní strany a může tudíž na základě jeho býti povolena exekuce, když soudní úřady státu, kde rozhodnutí bylo vydáno, byly příslušnými rozhodnouti ve věci sporné, že by ale soudní úřady italské ve věci, o niž jde, nebyly vůbec příslušnými, nevyplývá ani z exekučního titulu, ani z předmětu sporu samého, jehož věcnou oprávněnost soud tuzemský podle čl. 2 úmluvy není oprávněn zkoumati. Pokud jde konečně o náležitost podle čl. 2 čís. 3 uvedené již úmluvy ohledně řádného předvolání, zastoupení a prohlášení zmeškání, vyplývá z obsahu rozsudku tvořícího exekuční titul, že povinná strana byla před nalézacím soudem řádně zastoupena svým zástupcem, který činil za ni za projednávání návrhy, tak že ani v tomto směru nelze přisvědčiti výtce rekursu, že prvním soudem bylo opomenuto bráti zřetel

k tomu, že nebyl připojen výkaz o řádném předvolání rekurentky. (Srovnaj rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. května 1926 R I 369/26 sb. n. s. čís. 6003).

Nejvyšší soud exekuční návrh zamítl.

Důvody:

Rekursní soud neposoudil věc správně po právní stránce. Podle čl. 1 čís. 1 úmluvy čís. 127/26 sb. z. a n. jest posouditi příslušnost soudních úřadů státu, kde bylo vydáno rozhodnutí (v tomto případě rozsudek apelačního soudního dvora v Miláně ze dne 25. února 1926) podle zákonných ustanovení platných ve státě, kde rozhodnutí bylo předloženo, tudíž podle předpisů j. n. platných v republice Československé. Rekursní soud spokojil se úvahou, že nevyplyvá ani z exekučního titulu ani z předmětu sporu, že soudní úřady italské nebyly příslušné ve věci, o kterou jde. To však nestačí, nýbrž bylo vymáhající straně prokázati, že řečený italský soud byl příslušný k projednání věci podle zdejších předpisů, tudíž podle zdejší jur. normy. Navrhovatelka uvedla, že příslušnost italského soudu podle zákonných ustanovení platných v republice Československé vyplývá z předloženého rozsudku, ale tomu tak není. Italský soud neuvedl v důvodech svého rozsudku skutečností, z nichž by se dalo dovoditi, že byl příslušný k projednání žaloby podané proti straně mající sídlo v Československu podle předpisů j. n. Příslušnost cizího soudu musí vyplývati z předložených spisů, poukázala-li vymáhající strana na rozsudek, nestačí to, by povolena byla exekuce podle úmluvy čís. 127/26, neboť rozsudek se otázkou příslušnosti nezabýval. Rekursní soud poukázal i na čl. 2 úmluvy, podle něhož není třeba zkoumati věcnou oprávněnost rozhodnutí. Článek ten stanoví předchozí delibачní řízení, jehož zde není, ale i tímto řízením musilo by býti zjištěno, že nastaly podmínky uvedené v čl. 1, tudíž i podmínka čís. 1, což zdejší soudy musí, ano zde není delibачního řízení, činiti na základě dokladů přiložených k návrhu. Tyto nedostačují v tomto případě ke splnění náležitosti čl. 1 čís. 1.

Čís. 8059.

Při použití předpisů úmluvy čís. 60 sb. z. a n. na rok 1926 nerozhoduje státní příslušnost, nýbrž pouze bydliště stran.

Důsledky znehodnocení válečných půjček stíhají vlastníka upsaných válečných půjček.

(Rozh. ze dne 19. května 1928, Rv I 1600/27.)

Bankovní úřad ministerstva financí domáhal se na žalovaném zaplacení zápůjčky, již byla žalovanému poskytla rakousko-uherská banka na lombard válečných půjček. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í soud napadený rozsudek potvrdil.